58. I gubbens dunkla hydda kom En oförwäntad dag; Och helsan sjelf bestrålade Den gamles anletsdrag.

59. På marken säden frodig, hög I wågor simmade, Och rankan uti almens famn Af druswor prunkande.

60. Och himlaharpors silfwerklang Igenom sången flöt, Och jordens söner tystnade; Men Engeln tystna'n bröt.

61. För dig, du mensko-unga son, Jag steg från ljusets stod. Jag såg din dygd, jag pröswade Ännu ditt tålamod.

62. Förwara deßa dyra lån, Som du af himlen fått; Wet hjertat närmar sig till Gud, I mon som det är godt.

63. Sök dina likars wäl min son, Från det, att du är ung: War lydig mot din Skapare, War trogen mot din Kung.

64. Förwänta aldrig annat arf Än ömhet af din far; Hwad arf kan den behöfwa mer, Som dygdigt hjerta har.

65. Min dotter i din oskuldswård, En blomma i ditt kön, Du med den wådan hotar mig, Att en gång blifwa skön.

66. Men odla hjertats skönhet först, Blif rättwis, from och wis. Ett hjerta utan någon fläck War Evas paradis.

Kostar 1 sk. Banko.

GS 1392

En ny och eftertänklig

WISA,

om

den dygdige Tiggare-gossen.

Wadstena.
Tryckt hos Carl Rosander, 1844.

Uppå en slätt, der Cimbers blod I strömmar fordom rann, Trött, öfwergifwen satte sig En gammal fattig man.

2. Från Himlens östra brädd han sett Ur hafwet stiga opp Den sol, som redan swigtade På banan af sitt lopp.

3. En by han långt ifrån sig såg, Men dit han ej förmår; Ty hungren plågar honom re'n, Och natten föreslår.

4. Kom så en goße, glad och lätt, Och under armen har En påse bröd, som i triumf Han hem till Farfar bar.

5. Mitt barn, sad' gubben, skynda hem; Säg någon deßa ord: Jag såg en man på slätten dö, Som fordrar Christen jord.

6. Gud göre döden för mig lätt! Gud, min förbarmare! Och du, mitt barn! tag för din tjenst, Tag min wälsignelse.

7. På goßens unga rosenkind En tåreström sig smög, Och utaf känslor genomträngd I gubbens famn han flög.

48. De gingo och wid hwarje steg Man dygdens los beskref, Och goßen fann, ju mer han bar, Ju starkare han ban blef.

49. Och snart wid goßens farfars dörr De woro alla tre, Och trädde in, att nödens son I tålamodet se.

50. Med skrynklig panna, hålig kind, Och åldersnöadt hår, En mager hamn på halm i wrån, Man der till utsigt får.

51. Wälkommen! war hans första ord: Wälkommen hem, min son! Hwar komma i wårt ringa tjäll, De nya gäster från?

52. I hungersnöd uppå wår slätt, Jag såg dem fara will, Jag halp dem fram, jag gaf dem bröd, Och säcken gaf jag till.

53. Gud ware los! mitt goda barn, Du är dig alltid lik. En fattig med en enda skärf, Ger mer än mången rik.

54. Du intet har, men hör! min son, Hwad oß i dag har händt: Ett läckert bröd, ett läckert win, Wår granne till oß sändt.

55. Se här mitt barn, tag båda twå, Och wåra gäster bjud; Och helgen eder mat och dryck, Med bön och sång till Gud.

56. Så sagdt, så gjordt, i deras ssäl Flöt glädje, ljus och tröst; Och himlen denna lossång fick Af känslofulla bröst.

57. Allsmäktige! utaf din nåd Wår anda wederfås, Ditt bröd har wåra krafter stärkt, Ditt win har fröjdat oß.

38. Rei ingen fon, det är en far, I alber ei, men bygb. Tyft, fabe gogen, bygbens fiob ysa ar bör wara byggb.

39. Ten gamle öiwer bäden ftrart Han wib fin fba för, Sch atergar, och famma tienft Mt nya tigan gör.

40. Men bå han mibt i bäden tom, Eil mumen floben fieg, Han fudabe, han bigbnabe, Men lyftabe och teg.

41. Eil ambra bradben änbtig fräfft, Han med fin böba gid; Men ei ett enba tadfamt orb Han af den tiggarn fid.

42. Men tmärs emot beß öga fnäft ysa gosens päfe fäg, Ter ämn nägot-fite bröb I bottens gömma lag.

43. Han griper benna päfe an, Sch gör på bröbet flut, Sch belar ej ett enba grand; Men fer bod mißnöjb ut.

44. Men gogen glab fin päfe tog Sch gaf den gamle ben, Sch fabe, som han fagt förut: Han tilböer Gr, min man.

45. Rär äter, med förnybat lopp, Te böriabe fin flig, Ten nye tiggarn fabe frädt: Tu fan od fiöbia rig.

46. Af mig han har in böba nog, Ten gamle fin böba gid; Men ej ett enba tadfamt orb Han af den tiggarn fid.

47. Rei, nej! han må in fiöbia fig, Mar gosens munna fiar; Kanfte jag od berför far fiöb på mina gamla bar.

8. Hwad fattas, fäg mig, är I flut? Ter fitt jag hjelp ej ger; Men är I hungrig, är I trött? Så tan jag hjelpa Gr?

9. Mitt barn, den påfe, som jag haft, Har hundar från mig rydt, Sch arga poftar bräckt den staf, Som fibbe mig så trygat.

10. Nu utan fäck och utan staf, Sch äfven utan bröb, Af föiben trydt, af hungren tärb, Hwar för jag unberfiöb.

11. Gräst icke far, Gud har in hjelp, Gi hån den hand han räckt; Bröb i min påfe har jag nog, Att så Gr hunger fäckt.

12. Gi ber en grop, nog till en fäng Ter Gr, så matt och arm. Ejung ftall jag famla till en bäbb, Som mjuk ftall bli och warm.

13. Ter tan I fofwa fätt och gobt, Till bager bryter in; Men om I ingen påfe har, Så ftall I tan bå så min.

14. Ger'n tan I fiöbia er på mig, Å wi till byn ftall gå: Ter ftall I fätert så en staf; Ty farar han har twå.

15. Mit ftebbe: gubben, mätt och nöjb, Mäktiga Gubs namn, Sch på fin ljungbäbb lof så trygg, Som utt Engars famn.

16. Ten nya foten äter flott ysa himlafäfet flob, Sch mörret habe hwila ftäntt, Nu ftäntte ljuset mob.

17. Sch gubben, tung och wadtande, ysa gosens ftubra fiöb, Med bagen fer wib hwarje steg Sin forgeblimma fröbb.